

[Ministeren for kulturelle anliggender]

man mener, hvad er det, man er bange for? Efter min opfattelse forsøger de teatre, som nu angribes, alene at belyse problemer og sætte dem under debat i en kunstnerisk dramatisk form, vel at mærke problemer, som børnene kender fra hjemmet, fra skolen eller fra deres fritid. Det kan være de problemer, der opstår ved mobbing, eller når forældrene skilles, eller hvis faderen bliver arbejdsløs. Det kan være de unges tanker om det nuværende samfund, om de enkeltes muligheder for en meningsfyldt tilværelse. Det er naturligvis ikke altid lige vellykket, men det gælder jo alle teatre.

Jeg tror, at teatrene har overstået en række børnesygdomme, hvis man kan sige det sådan, og at niveauet generelt er hævet i de senere år. Det er der noget der tyder på, når man ser de børneteaterfestivaler, der har været, men vi må lære at forstå, at det er teatrene og ikke folketingsrådet, ikke kulturministeren, der skal bestemme, hvilke stykker der sættes op. Det står i teaterloven. Det er publikum, elever, lærere, skolenævn og andre, der bestemmer, hvad der skal ses. Er vi uenige i et budskab, skal vi vel ikke hindre det i at komme frem, men argumentere imod det. Vi må acceptere princippet om reel ytringsfrihed.

Det er vist citeret før fra denne talerstol, at Voltaire ville dø for andres ret til at udtrykke meninger, der var ham vederstyggelige. I vor mere materielle tidsalder kræves det kun af os, at vi vil betale derfor. Det gælder nu også amtsråd og kommunalbestyrelser. Jeg er da godt klar over, at der kan fremkomme spændinger, men jeg har tillid til, at de vil udløses i frugtbare kulturpolitiske diskussioner og handlinger, efterhånden som de kommunale råd får kendskab til, hvad disse teaterformer kan byde på af oplevelsesmuligheder for børn og unge.

Jeg vil gerne sige til dem, der har spurgt, om jeg har taget amter og kommuner i ed: nej, det har jeg ikke, men jeg har et vældigt godt erfaringsgrundlag fra den kulturpolitik, der har været ført gennem de seneste år herhjemme. Den havde ikke været mulig, hvis ikke amter og kommuner havde fået en anden indstilling til tingene, og det er det, der er det afgørende. De bestemmelser, der ligger her, svarer nøjagtigt til, hvad vi vedtog i musikloven, og hvis man ved, hvordan musikloven har fungeret, hvad den har udviklet sig til på den korte tid, den har eksisteret, er jeg

ikke i tvivl om, at amter og kommuner også vil interessere sig for de spørgsmål, der er blevet rejst her.

Fra centrum-demokraternes side var man inde på spørgsmålet om side 7 i bemærkningerne, spørgsmålet om, hvorvidt egnsteaternes organisation eller ledelsesstruktur skulle være kollektiv. Der står udtrykkeligt, at det kan være typisk, at man vil have ledet disse egnsteatre kollektivt, men ikke, at jeg har den mening, at det skal være sådan. Det må være noget, man forhandler med amter og kommuner om.

Så spurgte hr. Ole Henriksen, hvor mange teatre der er. Der er ca. 30-35, der kommer ind under disse bestemmelser. Restgruppen skal støttes direkte under § 16 c. Det vil altså sige, at der er mulighed for direkte støtte til de teatre, der ikke kommer ind under denne ordning, og det har også været meningen.

Så skulle vi selvfølgelig have den med Det kgl. Teater igen. Men skulle vi ikke lige se på, at dér er der også en ballet, der er et kapel, der er et kor, og der er en opera. Man kan ikke sammenligne det med noget andet. Det er stadig væk sådan, at hvis man havde skuespillet alene, ville det svare til en landsdelsscenes drift.

Jeg tror, at jeg med dette har taget stilling til de væsentligste spørgsmål. Det var vist fru Lis Starcke, der sagde, at her risikerede man at blive lokket ind i noget. Jeg vil gerne sige, at her risikerer man at inspirere til en række ting, en række nydannelser, som kan få betydning for kulturpolitikken i fremtiden, ikke mindst i forhold til børn.

H. C. Hansen (FP):

Jeg vil gerne til ordførerne for kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne sige, at det er ikke nok, at man her fra talerstolen siger, at der kan være faldgruber i den lovgivning, vi står over for her, det er ikke nok, at man kritiserer den, man må også tage afstand fra den.

Vi har i fremskridtspartiet naturligvis med glæde set, at kristeligt folkeparti har ændret holdning til Statens Kunstfond. For centrum-demokraternes vedkommende gælder det imidlertid stadig, at man bliver ved med at kritisere, men når det kommer til tredje behandling her i folketings salen, rejser man sig alligevel op sammen med socialde-